

LOUISE'S EERSTE PAASCHFEEST

een verhaal voor kinderen

door

OMANN

NIJKERK, G. F. CALLENBACH.

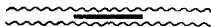
LOUISE'S EERSTE PAASCHEFEEST

EEN PAASCHVERHAAL

VOOR KINDEREN

DOOR

J O H A N N A

NIJKERK
G. F. CALLENBACH

Nu moest tante aan het uitleggen. Pag. 11.

DE DOOD VAN LOUISE'S MOEDER.

„Lieve moe, zijt ge erg ziek?” vraagde de kleine zevenjarige Louise de Groot aan hare moeder, die reeds langen tijd sukkelende was geweest, doch nu sedert eenige dagen zoozeer verergerd was, dat zij het bed had moeten houden.

„Ja, lieve, ik ben zeer ziek, misschien zult gij uw moetje niet lang meer bij u hebben.”

„Maar moe, waar gaat u dan heen?”

„Ja, waar dan heen?” Bij deze vraag der kleine kleurde een vluchtig blosje de anders zoo bleeke wang van mevrouw de Groot, zij wist niet wat haar kind hierop te antwoorden. Zij herdacht haar levensloop, hoe zij als kind de Zondagschool bezocht, daar van den Heer Jezus hoorde vertellen en dat zij dan dikwijls lust scheen te hebben, Hem te zoeken, maar hoe ook die indrukken bij het opwassen geheel en al verloren waren gegaan. Nu zou zij gaan sterven en „waar dan heen?” zoo had haar eenig kind, haar lievelinge, die zij nooit over den Heer Jezus gesproken had, haar gevraagd.

Toen de kleine snapster bemerkte, dat haar moe niet

gauw antwoordde, vond zij het geraden dat punt maar te laten rusten, en zei: „Nu komt van avond tante Marie van Berkenheuvel, om te helpen u op te passen, niet waar moe?”

„Ja, lieve Louise, zorg dat ge dan zeer lief en gehoorzaam zijt, en tante geen verdriet aandoet, hoor!”

„Ja zeker, moeke,” zeide Louise hare moe omhelzende, en verliet de kamer.

Tante Marie, waarvan wij Louise hoorden spreken, was eene weduwe van omstreeks veertig jaren zonder kinderen. Zij was eene godvruchtige vrouw, en leefde op haar stille „Berkenheuvel” zeer eenvoudig en eenzaam. Mijnheer de Groot had zeer drukke zaken, en was dikwijls van huis, daarom had hij, op verzoek van zijne vrouw, zijne zuster gevraagd, of deze gedurende de ziekte van mevrouw de Groot bij haar wilde komen. Deze nam het volgaarne aan, en werd, gelijk wij van Louise vernamen, nu dezen avond verwacht.

Met ongeduld wachtte Louise „klokke vijf” af daar ze dan met Grietje de keukenmeid tante Marie van de boot zou gaan halen. Maar eindelijk is het uur dan toch gekomen en om half zes treden zij met tante Marie het huis weer binnen.

Den ganschen dag was de vraag: „waar dan heen” mevrouw de Groot weer te binnen gekomen. O, wat was ze blij, dat zij met hare schoonzuster, van welke zij wist dat die den Heer vreesde, over den toestand harer ziel kon spreken.

O, Marie! riep zij uit, zoodra zij deze zag, ik ben zulk eene groote zondares, spreek toch met mij over den Heiland. Zou er voor mij nog op vergeving zijn te hopen?

't Verheugt mij zeer, lieve zuster, dat gij inziet, dat ge eene zondares zijt, dezulken wil de Heere juist hebben; Hij roept geen rechtvaardigen, maar zondaren ter bekeering, Hij heeft immers zelf gezegd: „Al waren uwe zonden rood als scharlaken, Ik zal ze maken als witte wol.” Ga dan gerust tot Hem, met al uwe zonden, zorgen en behoeften, en Hij zal u dien vrede in het gemoed geven, die alle verstand te boven gaat. O, wacht toch niet langer met u geheel aan Hem over te geven; 't is nu nog niet te laat, 't is nog het heden der genade. De Heer laat het u nog heden verkonden. Komt, willen wij samen eens bidden? O, gaarne lieve zuster, antwoordde Mevrouw de Groot, diepbewogen. Toen sprak tante Marie, zooals wij haar ook maar zullen noemen, een kinderlijk eenvoudig en hartelijk gebed uit, en toen zij het „amen” uitsprak, smolt Mevrouw de Groot, als 't ware, in tranen weg.

't Was inmiddels hoog tijd geworden, om zich ter ruste te begeven. Voor Mevrouw de Groot was het noodig, dat zij wat trachtte te slapen, omdat zij zoo zwak en voor tante Marie, omdat zij zeer vermoeid was van de reis. Voor zij echter de kamer verliet voegde Mevrouw de Groot haar nog toe: „Ik zal niet ophouden Marie, God te smeecken, en op Zijne beloften te pleiten, tot ik volkomene zekerheid heb, dat ik Zijn eigendom ben, want nu heb ik vernomen, dat er voor Hem geene zonden te groot zijn om te vergeven.”

„Dat geve God, lieve Elize,” antwoordde tante Marie, met een hart dat God dankte, Die haar als een middel in Zijne hand had willen gebruiken, om eene zon-

dares aan Zijne voeten te brengen, waarop Grietje haar naar hare slaapkamer bracht.

Den volgenden morgen ontwaakte tante Marie al wêer vroegtijdig. „Hoe zou het toch met Elize zijn,” dacht zij, gisteren avond heeft ze zich zoo ingespannen, maar, als zij nu maar vrede gevonden heeft in den gekruisten Heiland, dan betceekent die lichamelijke toestand niets. 't Kan nog een poosje duren, maar de tering zal haar toch ten grave slepen.”

Na zich haastig aangekleed te hebben, begaf zij zich naar de huiskamer, waar zich Anna, de kamenier bevond.

„Goeden morgen, Juffrouw Anna, weet u ook, of mijne zuster nog slaapt?”

„O neen, mevrouw, mijne mevrouw heeft van nacht zeer weinig geslapen, ze verlangt zeer naar u, geloofik, want al tweemaal vroeg ze mij, of u al op waart.”

Met een: „dank voor uwe tijding,” snelt tante Marie naar de slaapkamer harer zuster, tot welke zij zegt: „Hebt ge wel gerust, Elize?”

„Neen, lieve zuster, niet gerust, zooals gij dit thans bedoelt, maar ik heb vrede in den Heiland gevonden; ik weet nu, dat mijn Verlosser leeft, en dat Hij mij, zondig schepsel, maar in Zijn bloed gowasschen, weldra in Zijne heerlijkheid zal opnemen. O, dit onuitsprekelijk geluk heb ik nooit gekend, en had nooit durven hopen, dat Zijne genade Zich tot zulk een groote zondares, als ik ben, zou willen uitstrekken. Nu zie ik duidelijk, dat hoewel ik Hem mijn leven lang den rug toegekeerd heb, Hij mij heeft opgezocht, en alleen uit genade heeft willen aannemen. Nadat gij vertrokken waart,

wanhoopte ik eerst aan mijn behoud, het was nu te laat dacht ik, de Heer Jezus zou mij niet meer willen aannemen. Doch langzamerhand werden de woorden uit de Schrift, die gij mij herinnerde, „al waren uwe zonden rood als scharlaken, Ik zal ze maken als witte wol,” mij meer tot troost. Het was dus nog niet te laat en al had ik het niet verdiend, zoo wilde Hij mij toch nog reinigen. Eindelijk mocht ik gelooven, dat Hij mijne smeekingen verhoord had, en nu kan ik vertrouwen, dat ik Zijn eigendom ben. Dit is heel wat boter, dan verkwikt te zijn door den slaap, niet waar?”

„Ja zeker, laat ons dan samen God danken, dat Hij ons gebed van gisteren zoo genadiglijk heeft verhoord.”

En weder ging tante Marie voor in het dankgebed. De beide schoonzusters hadden elkander nu nog veel meer lief dan vroeger, want nu waren zij één in het geloof.

„Had Adolf den Heiland nu ook maar lief!” riep Mevrouw de Groot uit, „als hij thuiskomt, zal ik hem vertellen, hoe gelukkig ik ben, en wij beiden zullen voor hem bidden, niet waar?”

En de opvoeding mijner Louise, mijn eenig kind, heb ik altijd verwaarloosd, o spreek toch, als ik gestorven zal zijn, dikwijls met haar over den Heer Jezus, lieve Marie, de jonge hartjes zijn er het meeste vatbaar voor, dat weet ik nog wel aan mij zelve, maar helaas! het goede zaad was bij mij verstikt. De Heer geve, dat het bij mijne lieve Louise niet alzo zij! Och, zoudt gij voor mijn kind willen zorgen, als ik er niet meer ben, Marie?”

„Ja, Elize, ik wil, als Adolf het goedkeurt, Louise met mij medenemen, en met Gods hulp eene goede opvoeding geven.”

Onder dergelijke gesprekken gingen de dagen spoedig voorbij; kwam de man en broeder Adolf thuis, dan sprak men hem ook over den toestand zijner ziel; hij was blijde zijne vrouw gelukkig te zien, doch gevoelde voor zichzelf niet de minste behoefte naar dien Heiland, Die zijne vrouw nu zoo lief had.

Deze werd dagelijks zwakker, tante Marie was haar zeer tot troost. Den laatsten Zaterdagavond van de tweede maand, dat deze gekomen was, was Mevrouw de Groot zeer verergerd; de dokter vreesde, dat zij den nacht niet meer zou doorkomen.

Haar geloof was nog steeds vast; Adolf, tante Marie en de kleine Louise stonden rondom hare legerstede, zij verzocht, dat de dienstboden ook geroepen zouden worden. Zij kwamen allen schreiende de kamer binnen, om van hunne goede meesteres de laatste woorden te vernemen. Zij stak allen de hand toe, en vermaande hen den Heiland te zoeken. Haar man sprak zij ook nog aldus toe: „Lieve Adolf, ik ga nu naar mijnen Zaligmaker, o bid God, dat Hij u bekeere, zoodat gij ook eens bij mij komt, en wij beiden aanzitten aan de bruiloft des Lams.”

Tante Marie bedankte zij, voor al de liefde haar bewezen en beval haar nogmaals hare Louise aan. Nog met afgebroken woorden sprak zij tot haar dochttertje: „Lieve . . . Louise . . . ik ga . . . naar . . . Jezus . . . bid . . . veel.” Zij trachtte nog iets te zeggen, maar was te veel verzwakt, nog eenige oogenblikken, en — Mevrouw de Groot was niet meer.

LOUISE KOMT BIJ HARE TANTE.

A de begrafenisplechtigheid bleef tante Marie nog acht dagen bij haren broeder en zou toen den volgenden dag met Louise vertrekken. Adolf had er mede in toegestemd, dat Louise bij zijne zuster zou gaan wonen. Het smartte hem wel, nu ook van Louise te moeten scheiden; maar, wijl hij zooveel van huis was, was het voor het welzijn van zijn kind, haar met zijne zuster mee te laten gaan.

Het uur van scheiden kwam; allen waren diep bedroefd. Adolf deed zijne zuster en kind uitgeleide tot den stoomboot, en keerde toen, droevig gestemd, tot zijne werkzaamheden terug.

De kleine Louise had nog zeer zelden gevaren, en zij vond het heel prettig. Al zeer spoedig waren dan ook hare traantjes gedroogd, hare smart vergeten, en vermaakte zij er zich in door de raampjes te kijken,

en dan weêr eens heen en weder te wandelen. Dat lieve, kleine meisje in het zwart gekleed, trok ieders aandacht; elk sprak haar eens toe en presenteerde haar eens het een of ander. Een heer die er zelfs zeer knorrig uitzag, gaf haar een Sina's appel. Dit beviel de kleine best, zij ging een ieder hare lotgevallen vertellen, zette dan een heel ernstig gezichtje, maar was een oogenblik later weder vroolijk. Eindelijk lag de boot stil, en waren tante Marie en Louise op de plaats hunner bestemming. Antje, tante's dienstbode stond hen al op te wachten; nog eenige minuten liepen zij voort, en kwamen toen op hun stille „Berkenheuvel” aan. Van ouds af was dit huis al zoo genaamd, omdat het op eene kleine hoogte, stond, die met berkenboomen beplant was. Louise vond daar alles mooi en prettig, en dacht dat het toch zeker wol heel gelukkig zou zijn, daar te wonen. Ze hield, zooals alle kinderen, veel van verandering.

Vroeger had zij van een' onderwijzer les aan huis gekregen, ze kon dan ook al heel goed lezen. Maar tante vond het beter haar naar school te zenden, welke niet ver af was, en haar dan de handwerken zelf te leeren.

Den eerstkomenden morgen na hunne aankomst, las tante, zooals zij vroeger ook altijd gewoon was, uit den Bijbel voor. Dit was voor Louise alles zeer nieuw; thuis werd de Bijbel nooit gebruikt, wèl gedurende de laatste tijd, dat tante Marie hare moe oppaste, maar toen was Louise altijd bij Anna, de kamenier.

Tanto Marie begon, omdat haar kleine nichtje zoo

geheel onkundig was, bij de geboorte van den Heer Jezus, en legde het haar alles zeer eenvoudig uit. Louise was vlug van begrip, en luisterde zeer aandachtig, ja, zij vond het zelfs zóó mooi, dat het haar spoet, als tante ophield. Dricmaal daags las tante op die wijze een hoofdstuk met haar, en ook op de school hoorde Louise elken morgen iets uit den Bijbel vertellen, zoodat zij al spoedig eenige kennis en begrip van den Godsdienst kreeg.

Den tweeden Maart, den dag, waarop Louise acht jaar werd, kwam aan. 's Morgens vroeg kwam tante haar al feliciteeren, en gaf haar een' prachtigen prentenbijbel, om acht uur kwam er een brief van papa en een' fraaien poppenwagen bovendien. Zelfs Antje, tante's dienstmeid, welke ook reeds veel van de kleine Louise hield, wilde niet achterblijven, maar schonk haar een mooi breimandje. Wat was Louise nu gelukkig! Maar het meeste verblijd was ze toch door haren Bijbel, met al die mooie platen er in. Nu moest tante aan het uitleggen. En deze deed dit volgaarne. Elken dag op nieuw, kwam zij na schooltijd met haren prentenbijbel bij tante zitten, dan ging deze aan het vertellen, en Louise werd nooit moede van te luisteren, soms leerde tante haar zelfs tegelijk ook breien.

Louise had met kinderlijke eenvoudigheid den Heiland lief gekregen, en tante Marie beleefde er veel vreugde van.

„En wat zal het heerlijk zijn, lieve,” zeide tante eens, „als men, als gij ouder zijt van u zal kunnen zeggen: „Dat meisje heeft van jongs af den Heer Jezus gediend!”

„Nee, tante,” riep de kinderlijk oprechte Louise uit, „ze zullen altijd moeten zeggen: „Dat meisje heeft tot haar achtste jaar toe, den duivel gediend!”

„'t Is waar, mijn kind, dat ge dien lieven Heiland nog vroeger lief hadt kunnen hebben, maar van het achtste jaar af, is toch ook van jongs af aan.

DE PAASCHFEESTVIERING.

eeds twee maanden was Louise bij hare tante en het heerlijke Paaschfeest was, gelijk nu weder, lieve kinderen, aanstaande.

Louise haastte zich heden zeer om naar huis te komen, en na tante gegroet te hebben, waren hare eerste woorden: „Nu vertelt u van het Paaschfeest, niet waar, tante?”

„Ja, Louise, neem uw breiwerk, en kom dan maar bij mij zitten.” Tante begon: „Bij het Paaschfeest herdenken wij de opstanding uit den doode van den Heer. Toen de booze Joden den Heiland aan het kruis genageld hadden, voerden zij slechts den wille Gods uit, want overal in het Oude Testament was het voorspeld, dat het alles zóó moest gebeuren.

De Joden hadden ook een Paaschfeest, maar dat was slechts eene afschaduwing van het feest dat wij nu hebben. Gij weet wel, Louise, dat, toen de Israëlieten uit Egypte gingen, God hun bevolen had een lam te slachten. Dat Lam, dat nu voor onze zonden geslacht is, is Christus,

gelijk het ook in Jesaja 53 staat: „Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is, voor het aangezicht zijner scheerders, alzoo deed Hij Zijnen mond niet open.”

„Ja, lief kind, zoo goed was de Heiland, dat Hij Zich voor onze zonden liet kruisigen. Door Zijne striemen is ons genozing geworden. De Joden dachten wel, dat zij het gewonnen hadden, toen de Heiland in het graf lag, en eene wacht met soldaten er voor geplaatst hadden; ja, zelfs de geloovigen dachten er volstrekt niet aan, dat die Jezus, Dien zij zoo lief hadden, ten derden dage weder op zou staan. Zij begrepen toen de Schrift nog niet, en dachten er niet aan, dat de Heiland het hun toch zoo dikwijls gezegd had.

Maria Magdalena, die zulk eene groote zondares was geweest, on uit welke de Heer zoven duivelen geworpen had, had er goed op gelet, waar ze den Heiland gelegd hadden, want ze had plan met nog eenige andere vrouwen voor den Heer specerijen en zalf te bereiden, zooals in het Oosten de gewoonte was. Den volgenden dag was het sabbat, dus toen rustten zij volgens het gebod, maar zoodra ook den ochtendstond van den eersten dag der week aangebroken was, gingen zij naar het graf, dragende de specerijen, die zij bereid hadden.

Zij hadden er onderweg reeds zorg over, hoe zij toch dien grooten steen van den ingang van het graf zouden krijgen, maar ziet, toen zij bij het graf kwamen, was de steen afgewenteld.

Verwonderd en tevens verschrikt gingen zij in het

graf, maar vonden den Heer Jezus niet. Hierover werden zij twijfelmoedig, en ziet, daar stonden twee mannen bij hen in blinkende kleederen, Engelen dus. Deze vraagden haar, waarom zij een' levende bij de dooden zochten. Vervolgens herinnerden de Engelen hun de woorden des Heeren, dat Hij het hun toch gezegd had, ten derden dage te zullen opstaan. Toen herinnerden zij het zich, en liepen, op bevel der Engelen, schielijk heen, om het den discipelen te gaan vertellen. Deze konden het eerst niet gelooven, tot twee van hen ook heengegaan waren tot het graf, en hetzelfde, evenals de vrouwen het hun gezegd hadden, ledig bevonden.

Dienzelfden dag is Jezus nog aan twee uit hen op den weg naar Emmaus, een vlek niet ver van Jeruzalem, verschenen, en toen deze terugkwamen, om dit heugelijke nieuws den discipelen te vertellen, stond Jezus zelf in hun midden.

In de veertig dagen, die de Heiland toen nog op aarde is geweest, is Hij hen nog dikwijls verschenen; doch daarover een volgende keer, Louise. Over twee dagen is het nu dat heugelijke feest, waarvan gij nu de beteekenis vernomen hebt, en waarop wij allen, die den Heiland lief hebben, verblijd zijn."

"Reeds menig keer," zoo eindigde tante, „heb ik het Paaschfeest gevierd, maar gij, mijn kind, viert het thans voor de eerste maal, dewijl gij nooit aan dien Heiland, Die ge nu weet, dat ook voor uwe zonden geleden heeft, en ook voor u uit den doode opgestaan is, dacht."

B E S L U I T.

Lebt gij, lieve kinderen, evenals de kleine Louise, waarvan ik u vertelde, ook den Heer Jezus lief?

Zoo niet, vraag Hem dan toch elken dag op uwe knieën vergeving voor uwe zonden, en om een rein hartje. De Heer Jezus wil het, dat ge Hem dit vraagt, want ge weet toch wel, dat Hij gezegd heeft: „Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet, want derzulken is het Koninkrijk der hemelen.”

Mocht gij u dan, evenals Louise, verblijden op het Paaschfeest, in dien Heiland, Die leeft!

